

Սիպիլ

Ծովուն հանդես

Ծո՛ւվ, կը սիրեմ ըզքեզ անհուն հուզմունքով,
Զի պատկերն ես դուն ալեծուփ իմ հոգվոյս.
Քո մըշուշներդ վարաքներս են, և քու քով
Միշտ կը գտնեմ գիշերներուս արշալոյս,

Քեզի նման թավալելով քարեքար,
Հորերն ի վար, սարերն ի վեր կը վազեմ,
Խութքերու դեմ փշրելով անդադար,
Որոնելու կյանքին գաղտնիքը վըսեմ:

Նյութին տարփանքն ինձմո հեռու կուտա ծույս,
Իրերն ինչպես՝ լույծ ջուրերուդ երեսեն.
Եվ տենչանքներս փոթորկի պես մշտացույց.
Դեպի աննյութ հորիզոններ կը հասնեն:

Երևույթներդ կը վերլուծեմ մաս առ մաս,
Մոլուցքիդ մեջ ահեղ տենդեր կը կարդամ,
Եվ երբ գգվոտ հծծյուններով կը հեաւ,
Լուրթ քերծվածն ես լացող սրտի մը տարտամ:

Ո՛հ, կ'ըղձայի նետվիլ խորքիդ մեջ անծիր,
Ծուփերուդ հետ անհունին մեջ թավալիլ,
Եվ անծանոթ գաղտնիքներուդ ունկնդիր՝

Լոյս հեշտանքների ընպել կաթիլ առ կաթիլ:

Սուգվիլ, կարդալ, մութ խորշերուդ մեջ անցան,
Լոռ վեպերը սոսկավիթխար անդունդին,

Եվ օրորված միշտ հանկերգովը մահվան,
Սփռել գանոնք շիրիմներն ալ անգին:

Այսպես տարված միշտ անկայուն, թափառկոտ՝
Մեր ավիունքեն դեպի հեռու երկինքներ,
Դեպի ծովն ծիածաններ անուորտ,
Դեպ՝ աստղափայլ օվկյաններ լուսահեռ:

Ծփծրփալով, փրփրալով, լողալով,
Գլտորելով փոսեր ու ալքն անհատակ,
Հավե՛տ սուրալ սարերու սայրն իբրև հով՝
Այս սրլացքի հեշտանքեն խոնջ՝ այլ անհագ:

1912